

הוביל את עדרו סמוך לגדות האגם, ובזמן
שהכבשים רעו, הוא נשכב בדשא.
פתאום ממימי השחורים של האגם הופיעו שלוש
עלמות. הן נערו את טיפות המים משערותיהן, גלשו
אל החוף, ועברו בין הכבשים. היופי שלהן היה לא
מהעולם הזה והוא התמלא אהבה לעלמה
שהתקרבו אליו. הוא הציע לה את פת לחם שהיה
בתרמילו והיא לקחה וטעמה, אך מיד שרה לו:
הלחם הזה אפוי מדי,
לא יעזור לתפוס אותי.
וברחה שוב לאגם.

למחרת הוא הביא איתו לחם פחות אפוי, וציפה
לעלמות. כשהן באו, הציע שוב את לחמו, והעלמה
טעמה ושרה:
הלחם הזה לא אפוי
לא יעזור להשיג אותי.
ושוב נעלמה בין בגלים.

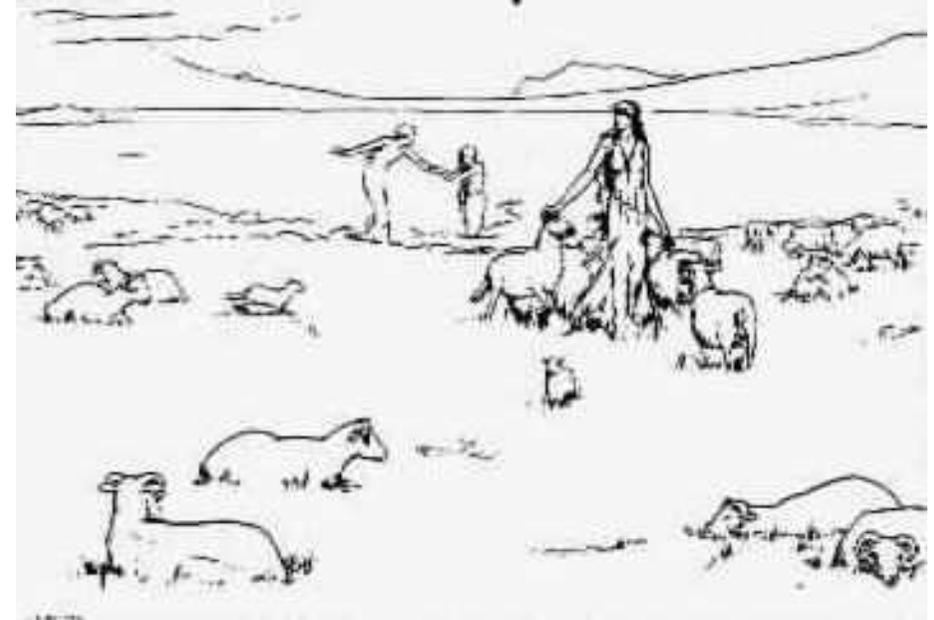
בפעם השלישית ניסה הרועה לפתות את העלמה,
אבל הפעם הציע לה לחם שמצא צף סמוך לחוף.
זה מצא חן בעיניה, והיא הבטיחה לו להיות לו

הרועה ממידדבאי



בהרים השחורים של קרמנטשירה נמצא האגם
שקוראים לו לין ואן ואכ. פעם רועה ממידדבאי

לאישה, אם יצליח להבחין בה מבין שלושת
האחיות, ביום המחרת.
כשהגיע העת הרועה הכיר אותה לפי רצועת הסנדל
המיוחדת שנעלה.



היא אמרה לו שתוכל להיות לו לאישה כמו כל
עלמה ארצית, אך אסור לו לתת לה מכה, ולו הקלה
ביותר, ללא סיבה, יותר מפעמיים.
מובן שהוא הבטיח שלא יכה אותה אי-פעם, והיא
הביאה מתוך האגם כנדוניה שלוש פרות, שני
שוורים ופר, ובאה אליו ככלה.

השנים עברו להם באושר ולרועה ועלמת האגם
נולדו שלושה ילדים. אך יום אחד, כשהלכו לכנסיה,
היא אמרה לבעלה שהדרך ארוכה מדי. הוא אמר
לה אז להביא את הסוסים.
"אביא אותם" אמרה "אבל אתה תביא את הכפפות
שלי, שהשארתי בבית."
כשהוא חזר עם הכפפות, ראה שהיא עדיין לא
הביאה סוסים, אז טפח לה קלות עם הכפפות על
כתף, ואמר: "לכי, לכי."
"זו פעם ראשונה" היא אמרה.
פעם אחרת הם היו בחתונה, ועלמת האגם
התחילה להתייפח, תוך כל השמחה והעליזות
שמסביבה. הבעל טפח על כתפה ושאל: "מדוע את
בוכה?"
"כי הזוג הצעיר נכנס לצרות, וכך גם אתה. זו הפעם
השניה שנתת לי מכה ללא סיבה. היזהר, הפעם
השלישית תהיה האחרונה."
הבעל הקפיד מאוד לא להכות אותה יותר, אבל יום
אחד, כשהם השתתפו בהלוויה, אישתו פרצה
פתאום בצחוק רם. הרועה שכח ונגע בכתפה, אולי
חזק מדי, ואמר: "זה הזמן לצחוק?"

"אני צוחקת, כי אלה שמתו הם כבר מחוץ לצרות,
אבל עכשיו אתה בצרה. זו המכה השלישית, והיא
מסיימת את הנישואים שלנו. אני נפרדת ממך."
היא קמה ועזבה את הבית, אבל גם הביטה סביב
וקראה לבקר שהביאה איתה.

"פרתי בעלת כתמים לבנים,

פרתי הזקנה,

פרתי חומה,

והפר מחופי המלך,

והשור האפור, והעגל השחור,

כולם, כולם באו אחרי הביתה."

העגל השחור היה כבר שחוט ותלוי על אנקול אבל
גם הוא קפץ מהוו והלך אחריה. השור היה רתום
למחרשה, והלך אחריה כשהוא סוחב את המחרשה
אחריו.

וכך היא חזרה לאגם, ועם כל הבקר נעלמה בין
הגלים.

ועדין ניתן לראות את התלם העמוק שעשתה
המחרשה בהרים, כשהשור גרר אותה לאגם.
רק פעם אחת היא חזרה, כשהבנים שלה התבגרו.
היא נתנה להם מתנת הרפוי, ומאז הם נקראים
"מדדיגון ממידדבאי" הרופאים ממידדבאי.